Bogdan-Tudor Bucheru - O MIE DE FURNICI

Făcînd parte din generaţia autorilor care nu au mai apucat să prindă trenul ***Jurnalului SF***, Bogdan-Tudor Bucheru, piteştean de origine, încă student, surprinde prin siguranţa cu care aşterne pe hîrtie povestiri memorabile. Recompensat anul trecut cu Premiul HELION pentru proză scurtă (Timişoara, mai 1998), pentru povestirea ***Atingerea***, este unul dintre liderii de opinie ai fandomului bucureştean, preşedintele cenaclului *String* şi editor al infzinului ***News Letter SF***. Colaborează frecvent cu ART PANORAMA şi a publicat o nuvelă în antologia ***Vremea demonilor*** (Editura Dacia, 1999). Dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor insistente care circulă în rîndul fanilor, anul 1999 va fi un an fast pentru Bogdan, aducîndu-i mult-rîvnitul debut editorial.

"Oamenii cred cu plăcere ceea ce ei doresc."
Iulius Cezar

A fost odată o insulă. Şi un şarpe. Şi şarpele avea picioare. Putea colinda întreaga insulă.

Bărbatul şi Femeia erau şi ei pe insulă.Şi nu erau nişte minţi luminate. Dar trăiau fericiţi precum scoicile.

Iar cei de sus le cercetau cu atenţie fiecare faptă, fiecare mişcare, căutîndu-le gîndurile şi căutîndu-le visele. Însă Femeia şi Bărbatul nu prea aveau gînduri pentru că li se tîrau creierele asemenea melcilor pe nisip. De visat, se visau unul pe altul şi nu puteau despărţi viaţa de vis, aşa cum apa nu se poate despărţi de mal.

Doar şarpele îşi putea plînge singurătatea, măsurînd insula pas cu pas. Mintea lui rostogolea cuvinte, vocea i le ridica spre cer, dar nu mai era nimeni să-i dea ascultare. Îşi pierduse aripile, îşi pierduse şi puterea gîndului, apoi, ceea ce era mai rău, îi pierduse pe cei de-o seamă cu el. Deoarece nu era prima oară cînd cei de sus îl priveau.

Insula era prea mică pentru el, nu mai putea zbura deasupra mării. Suferea, uscîndu-se încet. Florile în arşiţă mureau mai uşor decît şarpele singur, legat de pămînt.

Bărbatul şi Femeia nu-l priveau niciodată în ochi, nu-l primeau niciodată în visele lor. Şi, cel mai adesea, îl ocoleau, indiferenţi. Frunze în bătaia vîntului, cei doi alunecau nepăsători de-a lungul ţărmului. Uneori intrau şi în pădure. Dădeau ocol neputincioşi pomilor înalţi, plini de fructe. Dar pofta le dura numai cîteva clipe. Se întorceau pe plajă, cuprinşi de uitare, şi se tăvăleau bucuroşi în nisipul umed. Apoi priveau, parcă hipnotizaţi, cum se sparg valurile. Rîdeau. Şi erau fericiţi. Prea fericiţi, chiar.

Şarpele îi urmărea uneori. Ochii i se luminau o clipă, admirîndu-le inocenţa. Treptat, i-a îndrăgit. Nu erau ce-şi dorea el, dar îi puteau alina singurătatea. Femeia şi Bărbatul nu-l vedeau deloc. Pentru ei era mai puţin decît valurile, mai puţin decît scoicile, mai puţin decît nisipul. Dar au tresărit cînd piatra aruncată de şarpe a izbit apa, săltînd peste valuri. Au dat să fugă. Bărbatul ajunsese deja în pădure cînd ea s-a oprit, uitîndu-se

înapoi. O nouă piatră muşcase spuma mării. Era frumos. Nu mai văzuse aşa ceva pînă atunci.

Bărbatul s-a apropiat de ea şi au privit mult, mult timp, cum cum şarpele azvîrlea pietre. Ar fi stat acolo toată ziua, zîmbindu-şi unul altuia. Dar şarpele a încercat să le vorbească. I-a strigat şi ei au plecat. Nu speriaţi, ci numai uşor dezamăgiţi. Noul joc se terminase.

Iar cei de sus au văzut aceasta, căci, oricît a încercat şarpele să-i cheme înapoi, vocea i s-a stins într-un sîsîit slab şi neplăcut.

Tîrziu, dintre copaci, s-a auzit cîntecul stîngaci al Femeii, îngînat greoi de glasul Bărbatului.

Şarpele s-a întristat din nou. Şi a plîns multă vreme, fără vorbe de-acum. A cutreierat insula în lung şi-n lat, încercînd să se elibereze de durere. În cele din urmă, s-a întors pe ţărm şi a pîndit apropierea celor doi. I-a urmărit cum se zbenguiau printre alge moarte. Ca două valuri. Rîdeau tare, chiuiau. Trecînd pe lîngă ei neluat în seamă, şarpele s-a scufundat în mare. Adînc. S-a întors aducînd o mulţime de fructe de mare. Le-a lăsat chiar lîngă cei doi.

Femeia le-a observat prima. S-a oprit, privindu-le. O clipă s-a uitat şi la şarpe, dar s-a întors imediat spre fructe. A început să mănînce cu poftă. Bărbatul o urmărea, nehotărît. În final, curiozitatea a învins, iar el i s-a alăturat. Cînd mîncarea s-a terminat, cei doi au ţîşnit în picioare şi-au început să alerge de-a lungul plajei cu paşi mari, hîrjonindu-se ca nişte ciulini purtaţi de vînt.

Pironit în nisip, şarpele nu-i putea striga. Nici să-i vadă nu mai putea de acolo, de jos. Se retrase cu greu din calea valurilor ce răscoleau algele amestecate cu nisip.

Se apropie încet de iarba crudă ce mărginea pădurea, uitîndu-se din cînd în cînd în sus. Nesocotise mersul plîngîndu-şi zborul pierdut, asemeni brizei ce-şi aminteşte că a fost furtună.

Fără picioare, insula era acum prea mare pentru el. Bărbatul şi Femeia se aflau prea departe. Iar cei de sus văzuseră totul.

Folosindu-şi solzii, tîrîtoarea se prinse de scoarţa pomului, urcînd tot mai sus. Se opri în frunziş, la marginea unei crengi, şi rămase acolo, încolăcit în aşteptare.

Bărbatul şi Femeia se fugăreau în continuare, pe plajă sau printre copaci. Picioarele lungi şi puternice îi purtau oriunde cu mare uşurinţă şi goana le bucura sufletul mai mult ca orice altceva pînă atunci. Cînd ajunseră sub pomul plin de fructe inaccesibile, se rotiră multă vreme, mînaţi de poftă. În cele din urmă renunţară, dar, chiar cînd voiau să plece, şarpele alunecă uşor dintre frunze. În dinţi ţinea o poamă mare, roşie şi apetisantă. Femeia o văzu şi, după ce cîntări din ochi şarpele, întinse mîna şi înşfăcă darul. Muşcă, apoi se întoarse spre Bărbat: *Mănîncă şi tu, e bun mărul!*

În clipa aceea, şarpele se cufundă în beznă şi nu mai apucă să gîndească că aceia de sus văzuseră totul.

Apoi se trezi pe un buştean imens. Şarpele avea solzi ascuţiţi, care-i permiteau să meargă oriunde pe buştean.

O mie de Furnici erau şi ele pe buştean...

© Bogdan-Tudor Bucheru, 1999